

Martine Kamphuis

VLINDER

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Hoofdstuk 1

Het is toeval dat Farida het meisje ziet. Ze moet wachten op een oude man met een rollator, die in een tergend traag tempo langs de brievenbussen schuifelt. Normaal gesproken zou ze haar ondanks het gedwongen wachten niet opgemerkt hebben. Dan had ze even op haar telefoon gekeken om te zien of er een nieuw berichtje was. Sinds twee weken doet ze dat zo min mogelijk, vandaar dat ze nu om zich heen kijkt. Aan de overkant van de straat ziet ze het meisje dat ongeveer even oud is als Farida zelf. Ze zit op een wipkip in een speeltuintje voor zich uit te staren, terwijl ze een lok van haar lange, roodbruine haren om haar vinger draait. Het meisje ziet er zo eenzaam uit dat Farida haar eigen verdriet weer voelt.

Even heeft ze de neiging om naar het meisje toe te gaan, bij haar te gaan zitten en te vragen of ze wil praten. Ze stelt zich voor dat het meisje zou gaan huilen en dat zij dan een arm om haar heen zou slaan en haar zou troosten en dat ze zichzelf daardoor ook iets beter zou voelen. Farida doet het niet, ze wil niet opdringerig zijn.

Het meisje zit er nog steeds als Farida een half uur later alle folders heeft bezorgd. Het is gaan regenen, zo'n zachte regen die mee lijkt te vallen, maar waarvan je toch kletsnat wordt. Ieder ander zou zo snel mogelijk naar huis willen, alleen is het daar ook al niet meer zoals vroeger. Farida kijkt naar het meisje, dat er nog precies zo bij zit als daarnet. Heeft ze het niet koud? Voelt ze de regen niet?

Even aarzelt Farida. Dan stapt ze van haar fiets en loopt naar het speeltuintje.

Het meisje kijkt op, haar bleke gezicht hoopvol.

‘Ben je oké?’ vraagt Farida.

Het gezicht van het meisje betreft. ‘Hoezo?’

‘Ik zag je een poosje geleden hier zitten en nu zit je er nog, terwijl het regent. Dat is niet helemaal...’

‘Normaal? Zeg het maar gewoon!’ Het meisje kijkt vijandig en ze praat hard – als de oude man nog aan de overkant van de straat was, had hij haar kunnen verstaan.

Farida schudt haar hoofd. ‘Ik zag je zitten en ik maakte me zorgen. Ik bedoel het goed.’

‘Ah, goede bedoelingen,’ zegt het meisje. ‘Levensgevaarlijk.’

‘Sorry,’ zegt Farida. Zodra ze het zegt, weet ze dat het onzinnig is, ze heeft niets misdaan. Maar alles aan het meisje is een beschuldiging, van de blik in haar ogen tot haar boze, hoekige schouders. ‘Ik zal je met rust laten.’ Ze draait haar fiets om en stapt op.

‘Wacht,’ zegt het meisje. ‘Sorry. Blijf alsjeblieft even. Ik wacht op mijn vriend en ik voel me zo... alleen.’ Ze haalt een telefoon uit de zak van haar jack, het scherm is een wirwar van barsten. ‘Hij heeft niet geappt.’

‘Hoe laat had je afgesproken?’

‘We hadden niet echt een tijd afgesproken.’

‘Heeft hij iets laten weten?’

Het meisje schudt haar hoofd.

‘Lullig,’ zegt Farida.

Het meisje schopt tegen een energydrinkblikje dat op de grond ligt. ‘Hij heeft het volste recht om niet te komen. Als ik iemand anders was, zou ik mij ook niet opzoeken.’

Farida weet niet hoe ze daarop moet reageren. Een echte

vriend is trouw, wil ze zeggen, maar dan denkt ze aan Britt, die altijd haar beste vriendin is geweest en die ze nu nauwelijks nog spreekt. ‘Heb je het niet koud?’ vraagt ze, want de jas van het meisje is doorweekt.

‘Ja, nou je het zegt.’ Het meisje kijkt nog een keer op haar telefoon en gaat staan. ‘Ik moet ook terug. Ze zullen zich wel afvragen waar ik ben.’

‘Tess!’ klinkt het in de verte. Een slungelige jongen met half-lange haren komt op het speeltuintje af.

‘Is dat je vriend?’

‘Als dat zo was, zou ik een kogel door mijn kop jagen!’

‘Ik kom je halen, Tess!’

Het meisje, dat kennelijk Tess heet, kijkt naar Farida. ‘Je hoort het, ik moet gaan. Anders kan ik nóg iets op mijn lijstje van missers schrijven.’

‘Oké,’ antwoordt Farida. ‘Sterkte,’ voegt ze er nog aan toe.

‘Dank je wel,’ zegt Tess. ‘Misschien tot ziens?’